

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 12 lipca 2023 r.

DIH-3.707.51.2023.AŁ

DECYZJA DIH-III/59/2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Stoldom Rejs Sp. k. z siedzibą w Rypinie (zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”) od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 11 maja 2023 r. nr DW-17/2023 (nr akt sprawy: DW.8361.36.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W okresie 13-17 i 20 marca 2023 r., inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Kujawsko-Pomorskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z 13 marca br. (nr upoważnienia: DW.8361.36.2023), przeprowadzili kontrolę w sklepie ogólnobudowlanym należącym do ww. przedsiębiorcy.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności sprzedawcy sklepu i dyrektora spółki, występujących w charakterze osób czynnych w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360, ze zm.), zwanej dalej „kc”, którym przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz pouczono o przysługujących im uprawnieniach.

Zważywszy na nieobecność kontrolowanego przedsiębiorcy oraz niewyznaczenie przez niego osoby upoważnionej do jego reprezentacji, wystosowano do niego pismo z 15 marca br., informujące o kontroli oraz przekazujące następujące dokumenty: upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, a także druk oświadczenia o skali prowadzonego przedsiębiorstwa. Pismo to doręczono stronie 17 marca br.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że przedsiębiorca, jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

W trakcie kontroli ww. pracownicy spółki z własnej inicjatywy podjęli działania naprawcze, polegające na przygotowaniu i umieszczeniu w widocznym miejscu wywieszki z wymaganymi informacjami. Wyjaśnili także powody powstania nieprawidłowości.

W ostatnim dniu kontroli sprzedawca sklepu złożył pisemne oświadczenie o przedłożeniu do protokołu kontroli upoważnienia do reprezentowania spółki w trakcie kontroli (upoważnienie z 20 marca br.), a także oświadczenie o skali prowadzonego przedsiębiorstwa.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 20 marca br. (nr akt kontroli: DW.8361.36.2023) oraz dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli nie zostały zgłoszone uwagi w przewidzianym ustawowo terminie.

Pismem z 13 kwietnia 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „kpa”, Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu w oparciu o art. 61 § 1 kpa postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, informując jednocześnie o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie 17 kwietnia br.

27 kwietnia br. osoba legitymującą się upoważnieniem do reprezentowania strony w trakcie kontroli (wystawionym tego samego dnia dla dyrektora spółki, biorącego udział w czynnościach kontrolnych) stawiała się na przeglądanie akt sprawy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Kujawsko-Pomorski WIIH w drodze decyzji z 11 maja br. nr DW-17/2023 (nr akt sprawy: DW.8361.36.2023), wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Powyższa decyzja została doręczona stronie 15 maja br.

13 czerwca br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIIH, złożone w imieniu strony przez pełnomocnika, pismo z 23 maja br. (nadane 26 maja br. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji, a także pismo z 29 maja br. wraz z odpisem potwierdzenia dokonania opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W odwołaniu strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i tym samym odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Przedmiotowej decyzji strona zarzuciła naruszenie przepisów:

- art. 37 ust. 1-3 i art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, a także art. 39 pkt 2 i art. 93 ust. 3 tej ustawy, poprzez ich wadliwe zastosowanie;
- art. 189f § 1 pkt 1 i 2 kpa, poprzez ich niezastosowanie z uwagi na błędną interpretację.

Pismem z 16 czerwca 2023 r. nr DIH-3.707.51.2023.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie 20 czerwca br. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu

administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Jak wynika z definicji określonych w art. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, przez dystrybutora należy rozumieć osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt (pkt 2), zaś przez sprzęt - urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego (pkt 13). Pojęcie sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych obejmuje, w myśl art. 4 pkt 14 tej ustawy, taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużytych sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto, wbrew przepisom:

- art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą

środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego WIIH stwierdzili, że strona, będąc dystrybutorem m.in. sprzętu elektrycznego i elektronicznego, w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie dopełniła obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3;
- art. 39 pkt 2 poprzez nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, decyzją z 11 maja br. nr DW-17/2023 (nr akt sprawy: DW.8361.36.2023), Kujawsko-Pomorski WIIH nałożył karę pieniężną w kwocie 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń. Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła w pierwszej kolejności zarzut naruszenia

przepisów art. 37 ust. 1-3 i art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, a także art. 39 pkt 2 i art. 93 ust. 3 tej ustawy, poprzez ich wadliwe zastosowanie.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższy zarzut jest niezasadny. Należy wskazać, że przepisy art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie dotyczą obowiązków informacyjnych i ich wprowadzenie miało na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest równie istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym, odmiennie niż stara się wykazać strona w odwołaniu, powyższe informacje są wymagane niezależnie od zakresu działalności podmiotu, udziału tego sprzętu w ofercie handlowej, czy też wielkości powierzchni sprzedażowej w kontrolowanej placówce handlowej.

W świetle powyższego, argumenty strony przedstawione w odwołaniu, że organ pierwszej instancji nie zweryfikował (lub uczynił to w sposób niewystarczający), czy strona prowadzi działalność handlową w oparciu o powierzchnię sprzedaży wynoszącą co najmniej 400 m², należy uznać za chybione. Jedynie na marginesie należy wskazać, że z protokołu kontroli wynika, iż na podstawie wyjaśnień złożonych w toku kontroli przez sprzedawcę sklepu i dyrektora spółki ustalono, iż w kontrolowanym sklepie powierzchnia przeznaczona do prowadzenia sprzedaży wynosi niecałe 400 m². Co prawda, powierzchnia ta nie odpowiada powierzchni sprzedaży określonej w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, to jednak uwzględniając treść art. 37 ust. 4 tej ustawy, należy przyjąć, że obowiązek informacyjny odnosi się do wszystkich informacji, o których mowa w ust. 1-3. Powyższe stanowisko Prezesa UOKiK, potwierdza również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, że obowiązek informacyjny w zakresie obowiązków wskazanych w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie obciąża wszystkich dystrybutorów bez względu na powierzchnię prowadzonej jednostko handlu detalicznego (sygn. akt V SA/Wa 3093/21).

Jednocześnie należy podkreślić, że obowiązki wynikające z art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, dotyczą dystrybutora w rozumieniu art. 4 pkt 2 tej ustawy. Jak wynika z akt sprawy, w szczególności z protokołu kontroli oraz wpisu spółki do Krajowego Rejestru Sądowego, strona prowadzi działalność gospodarczą głównie w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, natomiast przedmiotem pozostałej działalności strony jest m.in. handel

detaliczny i hurtowy, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi, przy czym zgodnie z ustaleniami kontroli, w ramach działalności prowadzonej w kontrolowanym sklepie oferowała ona do sprzedaży materiały i akcesoria budowlane, w tym elektronarzędzia przeznaczone dla gospodarstw domowych. Z powyższego wynika, że strona spełniała ww. definicję dystrybutora. W kontekście argumentów strony przedstawionych w odwołaniu oraz dołączonego do niego oświadczenia dyrektora spółki z 23 maja br., powyższych ustaleń nie zmienia fakt, że strona prowadzi market budowlany dedykowany w znacznym stopniu przedsiębiorcom (firmom budowlanym i podwykonawcom tych firm), jak również to, że nie specjalizuje się ona w obrocie sprzętem gospodarstwa domowego.

W świetle powyższego, dołączone przez stronę do odwołania dowody w postaci: obmiaru powierzchni handlowej sporządzonego przez pracownika spółki, dokumentacji księgowo-rachunkowej z wybranego okresu sprzedaży zamieszczonej w pliku (dostępnej po wpisaniu danych do logowania i po udostępnieniu hasła zabezpieczającego) oraz analizy sprzedaży elektronarzędzi w marcu br., pozostają bez znaczenia dla oceny prawidłowości ustaleń poczynionych przez organ pierwszej instancji w powyższym zakresie.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostają również wątpliwości strony co do ustaleń kontroli wskazujących na przyczyny powstania nieprawidłowości, poczynionych na podstawie wyjaśnień złożonych w toku kontroli przez sprzedawcę sklepu i dyrektora spółki. Bez względu bowiem na to, czy powstały one na skutek braku wiedzy o obowiązujących przepisach prawa (jak wynika z wyjaśnień ww. pracowników spółki opisanych w protokole kontroli), bądź braku wiedzy o tym, że w punkcie sprzedaży nie było wymaganych informacji w formie wywieszki (jak wynika z oświadczeń ww. pracowników spółki z 23 maja br., dołączonych do odwołania), to należy wskazać, że strona ponosi odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciążących na niej obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę i przyczyny powstania naruszenia.

Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych w odwołaniu, opartych na dołączonych do niego dowodach w postaci ww. oświadczeń z 23 maja br. oraz zwolnienia lekarskiego dyrektora spółki, iż na terenie sklepu w okresie 13-17 oraz 20 marca br., tj. od dnia ustaleń kontroli do dnia sporządzenia protokołu, dyrektor spółki (jako kierownik jednostki) był nieobecny, należy wskazać, że z protokołu kontroli wynika, iż kontrolę przeprowadzono w obecności sprzedawcy sklepu i dyrektora spółki, występujących w charakterze osób czynnych w lokalu przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 97 kc, oraz że kontrola miała miejsce w placówce handlowej w dniach 13 i 20 marca br. Do protokołu kontroli dołączono kopię pełnomocnictwa udzielonego dyrektorowi spółki z 12 stycznia 2022 r. (poświadczoną przez niego za zgodność z oryginałem w pierwszym dniu kontroli), a także oświadczenie sprzedawcy sklepu z 20 marca br. o przedłożeniu do protokołu kontroli m.in. upoważnienia do reprezentowania spółki w trakcie kontroli. Należy wskazać, że właściwie umocowany do reprezentowania spółki w trakcie kontroli był jedynie sprzedawca sklepu i upoważnienie to miało zastosowanie wyłącznie w ostatnim dniu kontroli, na co słusznie zwrócił uwagę również organ pierwszej instancji. Z powyższego wynika, że przy czynnościach kontrolnych w pierwszym dniu kontroli był obecny zarówno sprzedawca sklepu, jak i dyrektor spółki,

a w ostatnim dniu kontroli - wyłącznie sprzedawca sklepu, co koresponduje również z wyjaśnieniami strony przedstawionymi w odwołaniu.

Odnosząc się do zarzutu strony dotyczącego naruszenia przepisów art. 93 ust. 3 ustawy o użytych sprzęcie, poprzez ich wadliwe zastosowanie, w szczególności w zakresie oceny stopnia szkodliwości naruszenia, w tym dotychczasowej działalności strony, Prezes UOKiK wskazuje, że stronie wymierzono karę pieniężną z tytułu niewykonania dwóch obowiązków określonych w ustawie o użytych sprzęcie, istotnych z punktu widzenia ochrony interesów konsumentów oraz zasad gospodarowania użytych sprzętem. Strona, niezależnie od rodzaju prowadzonej działalności, będąc podmiotem udostępniającym na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, naruszyła prawa konsumentów do rzetelnych informacji o sposobach odbioru oraz o punktach zbierania użytego sprzętu, wymaganych na mocy art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz art. 93 ust. 3 tej ustawy. Trudno zatem podzielić pogląd strony wyrażony w odwołaniu, że spółka nie dopuściła się naruszenia prawa o cechach istotnej wagi. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji, w treści zaskarżonej decyzji, niespełnienie powyższych obowiązków utrudniało konsumentom dostęp do informacji o przysługujących im uprawnieniach w zakresie odbioru użytego sprzętu, a w konsekwencji mogło prowadzić do naruszenia zasad gospodarowania użytych sprzętem. Ponadto konsumenci pozbawieni informacji o punktach zbierania użytego sprzętu mogli nie być świadomi o ich istnieniu i w związku z tym niezgodnie z prawem rozporządzać użytych sprzętem. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje były umieszczone w sposób niepełny (np. brakowałyby w nich części zapisów). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Bez znaczenia pozostają przy tym argumenty strony zawarte w odwołaniu, że w toku prowadzonego postępowania organ pierwszej instancji nie stwierdził przypadków, wskazujących na to, by jakkolwiek konsument skarżył się na trudności związane z odbiorem użytego sprzętu zakupionego w danym punkcie sprzedaży, pochodzącego z gospodarstw domowych, w miejscu sprzedaży lub odbioru. Wbrew przekonaniu strony, brak skarg konsumentów nie mógł mieć wpływu na ocenę stopnia naruszenia prawa z punktu widzenia interesów konsumentów, gdyż organ pierwszej instancji, niezależnie od ilości wpływających sygnałów (pochodzących nie tylko od konsumentów, ale też wynikających z własnego rozeznania), był uprawniony do podjęcia kontroli, zaś w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości - do wszczęcia przedmiotowego postępowania i wydania decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że takie działania, jak m.in. kampania informacyjna, standardy obsługi klienta, strategia handlowa czy marka przedsiębiorcy, na które strona powołuje się w odwołaniu, nie czynią zadość wymaganiom w zakresie uwidaczniania wymaganych informacji. Należy także rozróżnić obowiązki w zakresie faktycznego odbierania użytego sprzętu od obowiązków informacyjnych związanych z tym zagadnieniem. W niniejszej sprawie istotne jest to, że konsumenci nie mieli dostępu do informacji przysługujących im z mocy prawa i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że ustalenia poczynione przez organ pierwszej instancji w toku kontroli i na etapie prowadzonego postępowania, wskazujące na naruszenie przez stronę obowiązków informacyjnych, jakie nakłada na nią ustawa o użytych sprzęcie, odpowiadają prawdzie. Ustalenia te nie pozostawiają wątpliwości co do istnienia przestank faktycznych uzasadniających przypisanie stronie odpowiedzialności administracyjnej i tym

samym wymierzenie jej kary pieniężnej, w związku ze znaczącą wagą naruszenia prawa. Tym samym, zarzut strony o naruszeniu przepisów ustawy o użytym sprzęcie, wymienionych w odwołaniu, poprzez ich wadliwe zastosowanie, należy uznać za bezzasadny.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że strona nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymaga art. 93 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, dla jego zastosowania. Skoro przeprowadzona kontrola wykazała jednoznacznie, że strona nie dopełniła ciężących na niej obowiązków w powyższym zakresie, nie było podstaw do niewszczynania bądź umorzenia wszczętego postępowania administracyjnego. Strona, jako profesjonalista na rynku, powinna zdawać sobie sprawę z obowiązków wynikających wprost z przepisów prawa i dążyć do ich wypełnienia oraz w razie niemożliwości ich wykonania - udokumentowania podejmowanych w tym zakresie działań, czego jednak nie uczyniła.

Strona podniosła w odwołaniu również zarzut naruszenia przepisów art. 189f § 1 pkt 1 i 2 kpa, poprzez ich niezastosowanie z uwagi na błędną interpretację.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższy zarzut jest niezasadny. Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona niezwłocznie, z własnej inicjatywy, usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie dopełniła obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytym sprzęcie, przez co konsumenci zostali pozbawieni informacji o sposobach odbioru oraz o punktach zbierania użytego sprzętu, stąd też nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, co już wyżej wykazano.

Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Dodać należy, że fakt zaprzestania naruszenia prawa i podjęcia działań naprawczych, nie może stanowić usprawiedliwienia wobec nieprzestrzegania prawa, ani też nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za stwierdzone naruszenia.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, gdyż nie można na podstawie całokształtu zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uznać, że cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna, zostały spełnione w momencie usunięcia przez stronę naruszenia prawa.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie

kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Karę tę wymierzono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek ustawowych, o których mowa w art. 93 ust. 3 tej ustawy, dotyczących wymiaru kary. Należy jednocześnie przychylić się do stanowiska organu pierwszej instancji, że wymierzona stronie kara mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, mimo iż wymierzono ją w najniższej dopuszczalnej prawem wysokości.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji i tym samym odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie Kujawsko-Pomorskiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535);

art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a